

HET SPROOKJE VAN ROODKAPJE

VERTAALD UIT HET LATIJN

RONALD LANGEREIS ~ AMSTERDAM 2017

Het sprookje van Roodkapje

In een huisje aan de rand van het bos woonde een moeder met haar dochter die bij iedereen geliefd was. Vooral haar grootmoeder, die in een ander deel van het bos woonde, was dol op haar. Voor haar verjaardag had die haar een rood manteltje gegeven, dat zij zelf als meisje jarenlang nog gedragen had.

Sindsdien droeg haar kleindochter de mantel met de rode kap dag in dag uit en daarom gingen de mensen om haar heen haar Roodkapje noemen.

Op een dag riep haar moeder haar bij zich en zei: Ik hoor net van de jager, dat oma ziek is. Wil jij eens gauw naar haar toegaan met een brood en een zak wijn, zodat ze weer op krachten komt en snel weer beter wordt. Maar belooft me, dat je de kortste weg zult nemen en niet onderweg blijft rondhangen of met vreemde mensen gaat staan kletsen. Dat belooft Roodkapje. Ze deed het brood en de wijn in een rieten mandje, gaf haar moeder een zoen en ging op weg.

Eenmaal in het bos stapte ze flink door tot ze bij een dikke eik kwam, waar op de onderste tak een raaf zat.

- Goeiedag, kraste de vogel. Loop jij zomaar in je eentje door het bos? Waar moet je naartoe, Roodkapje?
- Ook goeiedag, broeder raaf, antwoordde het meisje. Ik ben op weg naar mijn oma. Die woont aan de andere kant van het bos, maar ze is ziek en nu ga ik erheen om eten en drinken te brengen.
- Zo zo, maar heb je dan niet gehoord, dat er een wolf in de buurt rondzwervt? Ik heb hem de laatste dagen stiekem rond zien sluipen bij de boerderijen, bij waar ze de beesten houden. Ik zou maar oppassen als je verdergaat, of wil je hem juist graag eens tegenkomen misschien? En om zijn eigen woorden kraste hij met een schorre lach.
- Oh nee! riep Roodkapje danig van haar stuk. Bij de onsterfelijke goden, laat die wolf mij alsjeblieft nooit onder ogen komen! Ik dank je, broeder raaf, voor je goede raad. Ik zal van nu af heel goed om me heen kijken.

De wolf lag echter verscholen in het struikgewas en had hun hele gesprek afgeluisterd. Toen Roodkapje de raaf vaarwel had gezegd, volgde de wolf haar op een afstandje. Dat hij zo dichtbij was, had ze niet in de gaten en toen ze bij een open plek kwam, waar Flora duizenden bloemen had uitgestrooid, leek het haar een goed idee er een handvol van te plukken om er haar oma mee te verrassen.

Ondertussen dacht de wolf erover haar daar onverhoeds te bespringen, maar toen hij twee houthakkers zag, die een eindje verderop bezig waren, liet hij zijn plan varen. In plaats daarvan rende hij vooruit door de bossen en het duurde niet lang of hij was bij het huisje van de grootmoeder aangekomen.

Omdat de deur op een kier stond, was hij zo binnen en eenmaal daar sleurde hij het oudje bij haar benen het bed uit en slokte haar in één hap op – zo klein en mager was het wijfje en zo groot was zijn muil.

Slechts half verzadigd kroop hij in het bed en zo wachtte hij de komst van Roodkapje af.

Wat zijn het toch een bemoeials, die raven, en nieuwsgierig bovendien!

Toen hij afscheid had genomen van Roodkapje, was de raaf naar het huisje van haar grootmoeder gevlogen. Uit de beschutting van een dichte jeneverbesstruik had hij de wolf naarbinnen zien gaan. Aanvankelijk bleef hij op zijn plek zitten, maar na een tijdje streek hij neer in een pijnboom die tegen het huisje aan stond en door het enige raampje had hij naar binnen gegluurd en gezien dat de wolf in oma's bed lag. Stilletjes was hij toen weggevlogen, terug naar de open plek, waar de houthakkers nog steeds aan de slag waren.

Met luid gekras had hij hun aandacht getrokken en hun alles verteld wat hij had gezien.

De houthakkers raakten er behoorlijk door van streek, want zij kenden het ouwetje goed. Die had hen meerdere malen geholpen, omdat zij verstand had van heilzame kruiden en wist hoe je wonden moest verzorgen.

Zij hadden hun bijlen gegrepen en waren zo snel ze konden naar haar huisje gerend.

Roodkapje was er intussen aangekomen.

Ze ging naarbinnen en toen haar ogen aan de heersende duisternis gewend waren, zette ze haar mandje en de bloemen op tafel en vroeg:

- Hoe is het ermee, oma. Ik ben het, Kapje.
 - Dag Kapje, fluisterde de wolf sluw, met een hees stemmetje.
 - Wat klinkt uw stem raar, zei het meisje.
 - Dat komt door de ziekte, kreunde de wolf. Maar toe, doe es gauw je kleren uit en kom gezellig bij me liggen. Dat praat een stuk makkelijker voor me.
- Het meisje hing haar cape en haar jurkje over de tafel en kroop bij oma onder het dek.

De wolf had nog nauwelijks honger en daarom besloot hij eerst een beetje met haar te dollen. Hij sloeg zijn poten om haar heen en drukte haar aan zijn borst.

Zodra ze zijn ruige vacht tegen zich aan voelde, riep ze uit:

- Oma toch! Wat hebt u een boel haar!
- Ja, mijn duifje, dat krijg je op mijn leeftijd. De haren komen met de jaren, weet je, over je hele lijf. Nee, dan jij, meiske, wat heb je toch een mooie kop met haar, zo lang en zacht en terwijl hij dit zei, duwde hij zijn lange neus in haar haren en snuffelde er aan.
- En wat ruik je lekker, zei hij en likte zijn bek af.
- Vindt u?
- En kijk die oortjes eens! ging de wolf verder, wat een lekkere hapjes! en met zijn tong likte hij aan haar oorlelletje.

– Ik kan er anders heel goed mee horen, hoor.

– En dat neusje van je, ook al zo’n snack voor de lekkere trek! en hij gaf haar weer een lik.

– Ik kan er anders heel goed mee ruiken, hoor, en wat ik nu ruik is helemáál niet lekker. Uw adem is niet bepaald fris, oma.

– Ja ja, dat mondje van je, te klein voor zulke nare woorden. Daar heeft oma een kusje voor verdiend, Kapje.

Met tegenzin gaf het meisje een vluchtige kus op de lange snuit en kreeg er een lik voor terug.

– Bah, oma! Hou op met dat...

– En wat hebben we hier? vroeg de wolf onverstoorbaar, terwijl hij met zijn poot langs haar hals streek, ... geen haren? Je hals is helemaal glad, alleen een lekker mals velletje.

– Maar oma, je weet toch wel dat meisjes en vrouwen daar geen haar hebben?

– En kijk die borsten! zo zacht en mals als varkensuier, maar evengoed stevig! en terwijl hij zich eroverheen boog, begon de wolf haar borsten te likken.

Niet alleen kon hij zich er niet van weerhouden aan haar tepels te zuigen, eigenlijk stond hij op het punt zijn zelfbeheersing helemaal te verliezen.

Roodkapje probeerde hem vergeefs van zich af te duwen. Met haar handen tegen zijn borst gedrukt drong het opeens tot haar door dat er iets niet klopte en in wanhoop riep ze:

– Maar oma! waar zijn jouw borsten gebleven?

Met een grom wist de wolf zichzelf weer meester te worden.

– Verdroogd, verschrompeld, antwoordde hij voor de vuist weg. Je weet toch wel, lekker hapje van me, dat er van vrouwenborsten weinig overblijft naarmate zij ouder worden en ik ben al heel erg oud.

– Nou, al slaat u me dood, daar heb ik nog nooit van gehoord. Ik ken hele oude vrouwen... Onder het spreken voelde zij zijn poot naar haar buik glijden en automatisch ging ze er met haar handen achteraan.

– Ooh, de zachte buik, zuchtte de wolf verlekkerd, de delicatessenafdeling van het lijf! en opnieuw likte hij zijn bek af.

Terwijl hij nog lag te zuchten betastte Roodkapje zijn buik en was hogelijk verbaasd.

– Maar oma, hoe komt u aan zo’n dikke buik? U bent toch niet zwanger, wel?!

Hier schoot de wolf van in de lach.

– Hahaha, kom nou. Als je eens wist, mijn smulbuikje! Misschien zit er wel iemand in..., iemand die uitkijkt naar je komst.

Nog meer omlaag ging hij met zijn poot en nu was het zijn beurt om verbaasd te zijn.

– Krijg nou wat! helemaal kaal ben je toch niet, dotje van me. Wat mag dit wel zijn, wat ik hier voel? en met zijn poot wreef hij ruw over de krulletjes in haar lies.

– Hou op! riep zij en trok van ontsteltenis haar knieën op.

Ze rukte zijn poot weg van haar onderbuik en kwam daarbij in contact met een deel van zijn fysiek, dat daar beslist niet had horen te zijn. Dat nam haar laatste twijfels weg. Ze kneep er hard in, wat de wolf acuut naar adem deed snakken.

– Bedrieger! riep ze met overslaande stem, jij bent mijn oma niet! Met alle kracht die in haar was gaf ze de wolf een trap in zijn buik en kwam daardoor zelf naast het bed op de grond terecht.

Op datzelfde moment vloog de deur open en stormden er achter elkaar twee mannen naar binnen. De voorste overzag de situatie in een oogwenk en zwaaide zijn bijl. De wolf, die al half was opgekrabbeld, werd door het ijzer in zijn schouder geraakt. Toen hij jankend in elkaar was gezakt, sprong de tweede man naarvoren en met één houw sloeg hij hem de kop af. Die rolde over de grond tot vlak voor het meisje. Ze staarde recht in de gapende muil. Daar zou ze niet veel later in verdwenen zijn, als deze mannen haar op het laatste nippertje niet te hulp waren gekomen.

Ze slaakte een gil van ontzetting en nog voor het geluid ervan was weggestorven barstte ze in tranen uit en begon ze erbarmelijk te snikken.

De mannen staken even de koppen bij elkaar, toen tilde de tweede, de jongste, haar op en droeg haar naarbuiten. Roodkapje sloeg haar armen om zijn nek en aan zijn borst gedrukt liet zij haar tranen de vrije loop op zijn schouder.

De man liep naar de beek achter het huisje. Daar ging hij op een steen zitten en koesterde haar op zijn schoot. Hij probeerde haar tot bedaren te brengen door lieve woordjes in haar oor te fluisteren.

Maar, zoals dat meestal gaat, wanneer een man, jong en energiek, een meisje zal troosten dat door het lot van streek is geraakt – en meer nog als zij bij voorbaat al naakt is – begon hij haar te strelen en te kussen en al snel beantwoordde zij zijn kussen tussen haar snikken door met haar kussen en uiteindelijk belandden zij in het zachte gras langs de oever om gehoor te geven aan een stille wenk van Amor.

Later verfristen zij lichaam en geest in het water van de beek om elkaar daarna nog een paar keer te omhelzen, voordat ze weer naar het huisje terugliepen.

Toen ze hand in hand terugkeerden, zagen ze dat de andere man ook niet stil had gezeten. Hij had de wolf uit zijn jas geholpen en het karkas in stukken gesneden. De bloederige resten had hij op de mesthoop gegooit, een compliment aan de raven, die zich onder luid gekras al in de boomtoppen rond het huis aan het verzamelen waren.

Het lijk van grootmoeder had hij opgebaard naast de kuil, die hij nog bezig was te graven. Toen hij het tweetal zag naderen, liet hij zijn blik over hen gaan en glimlachte begrijpend.

Toen de kuil diep genoeg was, legden zij grootmoeder erin. Roodkapje spreidde het rode manteltje over haar heen – het was tenslotte van haar geweest – en bestrooide het met de bloemen die zij onderweg geplukt had. Zij zongen de lijkzangen en zeiden de woorden die tot eer van een overledene uitgesproken dienen te worden. Daarna vulden de mannen het graf in met aarde, terwijl het meisje wenend toekeek.

Pas toen gunden zij zichzelf rust en onder het genot van het brood en de wijn die zij had meegebracht, namen ze de gebeurtenissen door tot ze een voor een in slaap vielen.

Laat op de dag vertrokken ze om Roodkapje – nu zonder haar kapje – thuis te brengen. De oudste man droeg de wolfsvacht, de ander de wrede kop en zij voerde oma's geit mee aan een touw.

Bij het passeren van de open plek sloeg de oudste af naar het werk om hun spullen bij elkaar te zoeken en zij tweeën liepen zonder veel te zeggen verder, elk van hen beiden in eigen gedachten verzonken.

Kort voor zonsondergang kwamen ze bij het huisje van de moeder aan. Die was met het uur ongeruster geworden en stond al naar de terugkomst van haar dochter uit te kijken.

Opgelucht liet ze hen binnen.

– Wat moet die geit hier? en heb je je manteltje niet aan? vroeg ze en toen kreeg ze het huiveringwekkende verhaal van hen te horen, tot in alle details, of nee, niet alle, het intieme gedeelte lieten ze weg.

Maar de moeder keek naar hun ogen en zag, hoe hun blikken elkaar niet los konden laten, en ook de bloes in haar dochters hals en ze begreep meer, dan zij vermoedden.

Op het laatst stapte de jongeman op, maar zijn afscheid had meer om het lijf dan een gewoon afscheid en duurde ook een stuk langer.

De volgende dag – tegen zonsopgang – was hij er weer. Voor de moeder had hij een honingraat meegenomen, waar ze erg mee in haar schik was. En haar dochter, die was helemaal weg van hem. Ze ging met hem mee het bos in en daar brachten zij samen vele uren zoet.

Ronald Langereis

Amsterdam ~ 25 april 2017

Voor de oorspronkelijke, Latijnse tekst – [klik hier](#).